

ΕΤΟΣ 59ον

13 Νοεμβρίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3050)

ΤΟ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟ ΑΞΙΩΜΑ

Μνήμη σήμερα τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, καί κατά τήν ἐνοριακή πρακτική διακόπτεται ἡ κανονική σειρά τῶν ἀποστολικῶν ἀναγνωσμάτων καί ἀναγινώσκειται κατά τή θεία Λειτουργία ὁ ἀπόστολος τοῦ ἱεράρχου.

Τό συγκεκριμένο ἐδάφιο ἀναφέρει ἀκριβῶς τά χαρακτηριστικά ἐκεῖνα στοιχεῖα πού προσιδιάζουν καί κυριολεκτοῦν στόν ἴδιο τόν Χριστό, θά πρέπει ὅμως νά κοσμοῦν τήν προσωπικότητα τοῦ κάθε ἀρχιερέα, τοῦ κάθε ἐπισκόπου, ἀλλήλα καί τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄκουγοντας γιά ἕναν πραγματικά «οὐράνιον ἄνθρωπον καί ἐπίγειον ἄγγελον», «ὄσιον, ἄκακον, ἀμίαντον, κεχωρισμένον ἀπό τῶν ἀμαρτωλῶν καί ὑψηλότερον τῶν οὐρανῶν γενόμενον», περνοῦν ἀπό τό νοῦ μας σχεδόν ὡς κινηματογραφική ταινία τά συναξάρια καί οἱ βίοι τῶν ἁγίων μας, ὅσα τυχαίνει νά γνωρίζουμε γιά συγχρόνους ἀρχιερεῖς μέ φήμη ἀγιότητος καί ἐξωθεν καλή μαρτυρία, ἀλλήλα καί γιά περιπτώσεις φαινομενικά ἢ αὐθεντικά –αὐτό μόνο ὁ Θεός τό γνωρίζει– προβληματικές, σκάνδαλα, σκανδαλοποιούς καί σκανδαλολογίες, ὅλα περιπεπλεγμένα καί ἴσως συνδεόμενα ἀπό ἕνα ἐρωτηματικό.

Ἡ ἀτέλεια τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ

Ὁ Ἀπόστολος περιγράφει πῶς ἡ Ἐκκλησία ὡς Σῶμα Χριστοῦ ἐπιθυμεῖ τόν πνευματικό της Πατέρα, τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού θά ἀξιωθεῖ νά ἴσταται ὡς ἐπίσκοπος «εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ». Αὐτός, ἄς μήν τό ξεχνᾶμε, εἶναι ἄνθρωπος μέ ροπή πρὸς τήν ἀμαρτία· ἐπιτελεῖ ἔργο θεϊκό πού οὔτε οἱ ἄγγελοι δέν ἀξιώνονται νά ἐπιτελέσουν, ὁ ἴδιος ὅμως παραμένει ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται, ἐργάζεται τό ἀγαθό, προσεύχεται «ἵνα μή εἰσέλθῃ εἰς πειρασμόν».

Χρειάζεται ἐπιπλέον νά ἔχουμε κατά νοῦ ὅτι ἡ κρίση καί ἡ ἀντίληψή μας εἶναι πεπερασμένες, δέν τίς χαρακτηρίζει δηλαδή ἡ ἀπολυτότητα καί ἡ αὐθεντικότητα, καί ἔχουν πάντοτε χαρακτηριστικά ἐξωτερικά, σύμφωνα δηλαδή μέ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Έβρ. ζ΄ 26-η΄ 2)

«Τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς»

Ἄδελφοί, τοιοῦτος ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεύς, ὀσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος, ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκη, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ ἑαυτὸν ἀνενέγκας. Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς ἔχοντας ἀσθένειαν, ὁ λόγος δὲ τῆς ὀρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἷὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον. Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τῶν Ἁγίων λειτουργὸς καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, «ἦν ἔπηξεν ὁ Κύριος», καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

τὸν συγκεκριμένο καιρό, τὴν παρούσα στιγμή. Καλὸ εἶναι λοιπὸν νὰ μὴν τίς ἐμπιστευόμαστε ἰδιαίτερα, καθὼς πολλοὶ δαίμονες ἔχουν ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀγιότητος, πολλοὺς δὲ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ τοὺς καλύπτει μιά ὀχι καλὴ ἐξωτερικὴ εἰκόνα· γι' αὐτὸ ἀλλήλωστε ἀποτέλεσε αἴρεση γιὰ τὴν Ἐκκλησία ἡ διατύπωση τῆς ἄποψης ὅτι ἡ θεία Χάρη κατέρχεται μόνο στοὺς ἀξίους, ἐνῶ οἱ ἀνάξιοι δὲν τελιοῦν ἔγκυρα μυστήρια.

Ὁ ἀρχιερέας καὶ ὁ ἱερέας ἐξαρτοῦν τὴν ἀγιαστικὴ τους παρουσία στὸν κόσμον ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ὑπάρχει προσευχὴ εὐάρεστη καὶ μὴ στὸν Θεό, προσφορὰ εὐάρεστη καὶ μὴ στὸν Θεό· μυστήριον ὅμως ἀγιότερον ἄλλου μυστηρίου λόγῳ τῆς πνευματικῆς κατάστασης τοῦ ἱεουργοῦ τοῦ δὲν ὑπάρχει. Αὐτὸ εἶναι φρικτὸ καὶ ἐφάμαρτον καὶ ὡς σκέψη ἀκόμη.

Ὁ ἀρχιερέας καὶ ὁ ἱερέας προσφέρουν τὴν ἀναίμακτον ἱεουργίαν «ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἁγνοημάτων»· πρῶτα δηλαδὴ γιὰ τὰ δικά τους ἀτοπήματα, πού μόνον χαρακτηρίζονται ὡς ἁμαρτήματα ἀπὸ τὸν σήμερον ἑορταζόμενο ἅγιον συγγραφέα τῆς θείας Λειτουργίας –ὡς πραχθέντα δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς διδασκάλους τοῦ νόμου, καὶ γι' αὐτὸ ἰδιαίτερος ἀξιοκατάκριτα ἀπὸ τὸν Θεό–, καὶ ἔπειτα γιὰ τὰ σφάλματα τοῦ λαοῦ, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζονται ὡς ἁγνοήματα καὶ μόνον, χαρακτηρισμὸς δηλωτικὸς τῆς ἐπιείκειας τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως πρὶν ἀπὸ τῆς θείας Εὐχαριστίας ἰκετεύει τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἀξιῶσιν νὰ μεταλάβει τῶν τιμῶν δώρων, ἐπισφραγίζοντας τὴν εὐχὴ μὲ τὴν φράσιν «καὶ δι' ἡμῶν παντὶ τῷ λαῷ». Αὐτὸ τὸ «δι' ἡμῶν», διὰ τῆς ἱερωσύνης δηλαδὴ, ἅς τὸ ἔχομεν πάντοτε κατὰ νοῦ, καθὼς αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ μεγαλύτερον δῶρον τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Χωρὶς τὴν ἱερωσύνην δὲν ὑπάρχει σωτηρία· «μακάρι», ἔλεγε ὁ μακαριστὸς πατὴρ Ἰάκωβος Τσαλίκης, «νὰ βρεθῆ ὁ πιὸ ἀμαρτωλὸς ἱερέας τοῦ κόσμου, νὰ μοῦ διαβάσῃ τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν». Κοινὸ χαρακτηριστικὸ ὄλων

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, τέτοιος ἀρχιερεύς πραγματικά μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος, χωρισμένος ἀπό τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει ἀνάγκη, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νά προσφέρῃ θυσίας κάθε ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικὰς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ· αὐτό τό ἔκανε μιά γιά πάντα, ὅταν προσέφερε τόν ἑαυτόν του. Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾶ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τά λόγια ὁμως τοῦ ὄρκου, πού ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τόν νόμον ἐγκαθιστοῦν αἰώνιως τόν Υἱόν, τόν τέλειον. Τό βασικόν σημεῖον τῶν ὄσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἓνα τέτοιον ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθισε εἰς τὰ δεξιά τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινὴν, τὴν ὁποίαν ἔστισεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἀνθρώπος.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τῶν σύγχρονων ἁγιασμένων γεροντάδων ἦταν ὁ ἀπόλυτος καὶ ἀπολυπραγμο-
ντος σεβασμὸς στὸν ἐπίσκοπο καὶ τῇ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ εὐθύνη τοῦ λαοῦ γιά τὴν ἀνάδειξη τῶν ποιμένων του

Ἄς ἔχομε κατὰ νοῦ καὶ κάτι τελευταῖο, ὅταν ὁ πειρασμὸς τῆς κατάκρισης καὶ τῆς ἱεροκατηγορίας μᾶς χτυπᾶ τὴν πόρτα· τό γεγονός ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπιλέγει καὶ χειροτονεῖ τοὺς λειτουργοὺς τῶν μυστηρίων τῆς ἀπὸ τό λαό καὶ ὄχι ἀπὸ τόν οὐρανό, καὶ ὡς ἐκ τούτου αὐτός ὁ λαός ἔχει χρέος πρὶν διατυπώσῃ ἀπόψεις «ἐπί παντός τοῦ ἐπιστητοῦ», νά ἀγωνιᾶ, νά προσεύχεται, νά δακρύζει καὶ νά πονᾶ γιά τὴν ἀνάδειξη τῶν ποιμένων του. Πόσες οἰκογένειες δέχονται μέ χαρὰ τὴν ἀπόφαση τῶν παιδιῶν τους γιά ἀφιέρωση στὸν Θεό; Καὶ ἰδίως πόσοι ἀπὸ αὐτοὺς πού ἀλειτούργητοι καὶ ἀλιβάνιστοι ἀσκοῦν κακόπιστη κριτικὴ στὴν Ἐκκλησία καὶ ὑβρίζουν ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, θά προσέφεραν μέλος τῆς οἰκογένει-
άς τους γιά τὴν ἐξυγίανση τῶν ἄρρωστων μελῶν τῆς;

Ὅλα αὐτὰ ἄς ἀπασχολήσουν μέ εἰλικρίνεια τὴ σκέψη μας, ἀδελφοί, καὶ σί-
γυρα πολὺ πνευματικὸ ὄφελος θά ἔχομε. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Α. Α.

13 Νοεμβρίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου († 407).

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26- ν΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Ἐφεσ. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21.

Ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΚΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟ

Ἡ προσωπικότητα καί ἡ θεολογία ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

(σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 848)

Κυκλοφορήθηκε ἀπό τήν Ἀποστολική Διακονία ὁ ἀφιερωματικός τόμος «Χρυσοστομικό Συμπόσιο», ἔκφραση ὀφειλομένης τιμῆς πρὸς τόν μεγάλο ἐκκλησιαστικό πατέρα, οἰκουμενικό διδάσκαλο καί προστάτη Ἁγίου τῆς Σκοπῆς αὐτῆς τῆς συλλογικῆς ἐκδόσεως εἶναι ἡ σύγχρονη ἀνάδειξη τῆς προσωπικότητος καί τῆς θεολογίας τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου μέσα ἀπό 40 ἐπιστημονικά μελετήματα σεπτῶν Ἱεραρχῶν, πανεπιστημιακῶν Καθηγητῶν καί εἰδικῶν ἐρευνητῶν.

Ἰδιαίτερη ἀναφορά γίνεται τόσο στό συναξάριο, στά ἱερά λείψανα καί στήν εἰκονογραφία τοῦ ἱεροῦ πατρός, ὅσο καί στή χριστοκεντρική ἐρμηνευτική του, στή σχέση του πρὸς τήν ἀρχαία ἑλληνική φιλοσοφία, στή χριστολογία του, στή σωτηριολογία του, στήν ἠθική τῆς γλώσσας του κ.ἄ.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Παρακολουθεῖτε καθημερινά: 1) «**Κάθε μέρα νέα μέρα**», στίς 08:10

2) «**Ῥήματα καί φθόγγοι**» στίς 10:30

3) «**Ἡ Ἐκκλησία πού παροικεῖ**» στίς 12:00

4) «**Ραδιοφωνική βιβλιοθήκη τοῦ 89,5**» στίς 23:00 καί

5) «**Γιά τή Γλώσσα**» (κάθε Παρασκευή, μέ τόν καθηγ. Γεώργιο Ππαμπινιώτη καί τούς συνεργάτες του) στίς 21:30.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευή καί ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπό τούς Ἐφημέριους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἔβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr